

Arrest

nr. 128 153 van 19 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DEPOVERE, die loco advocaat Daphné NACHTERGAELE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, heeft op 16 juni 2011 een eerste asielaanvraag ingediend en een tweede asielaanvraag op 18 juni 2014.

1.2. Op 11 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.3. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, I. N., verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben. U bent een soennitische moslim en Bhatti van etnische origine. U bent geboren op 6 september 1983 in het dorp Noowli in Sialkot in de provincie Punjab. Buiten een kort verblijf in Karachi woonde u verder steeds in Sialkot in Punjab. U bent gehuwd met I. Mo. (OV nr. 6.829.843 en CG nr. 11/17386/B). Jullie hebben vier kinderen die u in België vergezellen: F. Za. (°2007), Ab. (°2009), Zo. (°2010) en Mu. H. (°29/08/2012). U broer Hass. A. (OV nr. X en CG nr. 11/17387) verblijft ook met u in België.

U diende samen met uw broer een eerste asielaanvraag in op 16 juni 2011. Uw echtgenoot diende op 9 januari 2012 een asielaanvraag in. Jullie baseren zich op dezelfde problemen. U verklaarde dat een vriend, Mu. Aj., 7 miljoen roepies van jullie stal en dat jullie niet werden geholpen door de politie omdat de broer van Aj. er inspecteur was. Jullie werden telefonisch bedreigd door Aj. omdat jullie pogingen ondernamen om het geld terug te vorderen. Op 20 februari 2011 vertrokken u, uw gezin en uw broer naar Karachi bij een oom. Nadat jullie daar door onbekende mannen werden lastiggevallen keerden jullie terug naar Sialkot. Jullie werden geadviseerd het land te verlaten. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 28 juni 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 14 oktober 2013 (arrest nr. 111945). U diende geen beroep in bij de Raad van State.

Zonder naar uw land te zijn teruggekeerd verklaarde u zich voor de tweede keer vluchteling op 18 juni 2014. In het kader van uw tweede en huidige asielaanvraag houdt u vast aan de asielmotieven die u bij uw eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. U geeft aan dat uw problemen nog steeds dezelfde zijn. U verklaart dat u via contacten met uw vader weet dat uw man Muhammad wordt gezocht in Pakistan en dat u Aj. en zijn kompanen vreest bij een terugkeer naar Pakistan. U legt een proces-verbaal voor van 28 oktober 2013 waarin staat dat Aj. en zijn broer verantwoordelijk zijn voor de dood van ene Noor Hussain om aan te tonen dat de personen die jullie vrezen tot moord in staat zijn. Verder verklaart u dat uw echtgenoot u in november 2013 heeft verlaten en dat u geen nieuws heeft over zijn huidige situatie.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Er moet worden vastgesteld dat u zich in uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan uw asielrelaas wegens duidelijk tegenstrijdige en vage verklaringen en het feit dat u verklaarde niet over identiteitsdocumenten te beschikken terwijl uit objectieve informatie - die door het CGVS werd verkregen van het Verenigd Koninkrijk op basis van jullie vingerafdrukken - blijkt dat u over een paspoort beschikte dat u verkreeg op 15 februari 2007 en dat geldig was tot 14 februari 2012 (zie informatie in het administratieve dossier). Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging niet in cassatieberoep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk in uw dossier voorhanden.

U baseert uw huidige asielaanvraag namelijk volledig op de motieven die u aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag, die als ongeloofwaardig werd beschouwd. U verklaart dat uw problemen nog steeds dezelfde zijn (verklaring DVZ d.d. 4 juli 2014). Het enige nieuwe element dat u aanhaalt is dat u van uw vader hoorde dat mannen nog steeds op zoek zijn naar uw echtgenoot Muhammad (verklaring DVZ d.d. 4 juli 2014). U legt verder een proces-verbaal voor waarin Aj. en zijn broer worden beschuldigd van een moord waarmee u wil aantonen dat deze personen criminelen zijn (verklaring DVZ d.d. 4 juli 2014). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende documenten voorlegt en bijkomende verklaringen doet die inhoudelijk volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt, namelijk het proces-verbaal over een moord die Aj. en zijn broer zouden hebben gepleegd, dient bovendien te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerlei documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien staat op het proces-verbaal te lezen dat dit incident reeds plaatsvond op 28 maart 2013, in de loop van uw eerste asielprocedure, bijna twee maanden voor uw interview op het CGVS (24 mei 2013) en meer dan zes maanden voor de zitting bij de RvV (4 oktober 2013) terwijl u nooit eerder over dit incident repte. Verder is het opmerkelijk dat uw echtgenoot verklaarde dat het niet mogelijk was om een FIR (first information report) te laten registreren bij de politie omdat de broer van Aj. er officier was, maar dat het vervolgens wel mogelijk was dat ene Nad. As. een proces-verbaal kan laten opstellen waarin hij getuigt dat Aj. én zijn broer (de officier Has. Raz.) verantwoordelijk zijn voor een moord (CGVS gehoorverslag I. Muhammad d.d. 24 mei 2013 p.4). Deze vaststellingen halen de bewijswaarde van dit document verder onderuit.

Wat betreft uw verklaring dat uw echtgenoot u in november 2013 verliet en dat u de huur niet zult kunnen betalen (verklaring DVZ d.d. 4 juli 2014) dient te worden gewezen op het feit dat u in Sialkot over een familiaal netwerk beschikt. U verklaart namelijk dat u bijna iedere dag via Skype communiceert met uw ouders en uw zus (verklaring DVZ d.d. 4 juli 2014). U kunt zich bij een terugkeer naar Pakistan bijgevolg bij uw familie voegen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de procedure

2.1. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014)

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending *"van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name schending van artikel 51/8 en artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet"*, onderneemt verzoekster een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal geheel onterecht beweert dat er geen nieuw element aanwezig is die de kans vergroot dat verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verzoekster licht toe dat ze ten tijde van haar eerste asielaanvraag getrouwd was en samen met haar man en haar broer een asielprocedure heeft gestart. Ze herhaalt de motieven van haar eerste asielaanvraag met name dat ze een zekere Aj. en zijn bende vreesden die hen verschillende keren zowel verbaal als fysiek aangevallen heeft. *"Ze hebben zich reeds voor hem verscholen, maar dit maakte niks uit. Aj. heeft een groot netwerk aan vrienden of mensen die voor hem werken en die verzoekster en haar man meteen zouden opsporen en vermoorden indien ze zouden teruggaan naar Pakistan"*.

Ze wijst er voorts op dat *"Na het afsluiten van de eerste asielprocedure heeft de echtgenoot van verzoekster haar om nog onbekende redenen achtergelaten. Verzoekster is ten einde raad en staat er nu helemaal alleen voor met haar vier kinderen. Ze heeft geen steun meer van haar man, noch van zijn familie of vrienden. Dit nieuw gegeven voldoet aan de vereiste voorwaarden om op zijn minst de asielaanvraag in overweging te nemen, gelet op het feit dat dit nieuw element de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en wel om volgende redenen."*

Als alleenstaande vrouw is het zowel emotioneel, financieel als cultureel onmogelijk om zich te kunnen vestigen in Pakistan. Ze heeft vier kinderen en moet heel veel moeite doen om rond te kunnen komen, gezien ze zowel moet instaan voor de opvoeding van haar kinderen, als het financieel moet kunnen redden. Verzoekster heeft dan misschien wel nog contact met haar ouders, ze zullen haar niet accepteren als ze zou teruggaan naar Pakistan. Het is cultureel niet aanvaard dat een vrouw terugkeert naar haar ouders of familie om bij hen te gaan wonen. Bij de familie van haar man, kan ze mede ten gevolge van het feit dat hij haar verlaten heeft, ook niet terecht. Bovendien heeft de familie van verzoekster niet de mogelijkheid om haar en haar vier kinderen financieel te onderhouden."

Bovendien als ze zou teruggaan naar Pakistan, zou Aj. en zijn bende haar staan opwachten. Hij zou er niet voor terug deinzen om haar of zelfs haar kinderen te vermoorden. Als moeder wil verzoekster er alles aan doen om haar kinderen te beschermen. Ze weet niet hoe ze dit moet doen als ze als ongehuwde vrouw terug zou keren naar Pakistan. Ze zal het gewilde slachtoffer zijn van mannen met slechte bedoelingen en hoe zal ze de opvoeding van haar kinderen moeten combineren met een job. Ze kan niet terecht bij haar eigen of haar schoonfamilie, dus ze heeft niemand om op terug te vallen."

Verzoekster wil ook opmerken dat het terrorisme in Pakistan fel aan het oprukken is. Terroristische aanslagen gebeuren niet zelden in Pakistan en iedereen wordt ten stelligste afgeraden om naar Pakistan te reizen. Voor verzoekster en haar vier kinderen is de huidige situatie in Pakistan dus te onveilig om hiernaartoe te reizen. Het extremistische islamitische terrorisme in Pakistan wordt zelfs gelinkt aan de Taliban en Al Qaeda.(stuk 5)".

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het nieuwe door verzoekster aangebrachte element erin bestaat dat verzoekster van haar vader hoorde dat mannen nog steeds op zoek zijn naar haar echtgenoot Mu. (verklaring DVZ d.d. 4 juli 2014) en verzoekster een proces-verbaal voorlegt waarin Aj. en zijn broer worden beschuldigd van een moord, waarmee ze wil aantonen dat deze personen criminelen zijn (verklaring DVZ d.d. 4 juli 2014).

3.3. De Raad stelt vast dat verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. In casu dient de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

3.5. Zoals hoger gesteld kan uit de lezing van het administratief dossier worden vastgesteld dat verzoekster haar tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven van haar eerste asielaanvraag. Bij arrest van 14 oktober 2013, nr. 111945, heeft de Raad inzake de eerste asielaanvraag van verzoekster (en haar echtgenoot en broer) geoordeeld als volgt:

“Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoeksters de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat ze niet afkomstig zijn uit de regio ten noordwesten van Pakistan waar er een uiterst lokaal conflict gaande is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeksters brengen in hun verzoekschrift geen afdoende argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zo geven ze toe gelogen te hebben over hun paspoort en visum voor het Verenigd Koninkrijk, doch wijten dit verklaard te hebben onder druk van de smokkelaar. Dergelijke stelling biedt echter geen verschoning. Op verzoeksters rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. In de mate verzoeksters verwijzen naar de regels opgesteld door UNHCR luidens hetwelk rekening dient gehouden te worden met het profiel van een asielzoeker en het een algemeen bekend feit is dat mensen die opgegroeid zijn in een omgeving waar zij gewoon waren hun overheid te wantrouwen, dezelfde neiging behouden t.o.v. de instanties van het land waar zij bescherming vragen, wijst de Raad er op dat de behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en wantrouwen geen reden is om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent hun identiteitsdocumenten en het asielrelaas te geven. De medewerkingsplicht vereist van verzoeksters dat ze zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verder beperken ze zich louter tot het ontkennen en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het uiten van blote beweringen en gekunstelde post-factum verklaringen om de door hen vage, incoherente en tegenstrijdige bevonden verklaringen alsnog geloofwaardig te doen lijken. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel

risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat om een uiterst lokaal conflict en gezien verzoeksters niet uit deze regio afkomstig zijn, staat dit conflict verzoeksters hun terugkeer naar Pakistan niet in de weg. Verzoeksters brengen in hun verzoekschrift geen elementen bij die deze vaststelling weerleggen.”

3.6. Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.7. De bestreden beslissing stelt vooreerst terecht vast dat verzoeksters *“vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan uw asielrelaas wegens duidelijk tegenstrijdige en vage verklaringen en het feit dat u verklaarde niet over identiteitsdocumenten te beschikken terwijl uit objectieve informatie - die door het CGVS werd verkregen van het Verenigd Koninkrijk op basis van jullie vingerafdrukken - blijkt dat u over een paspoort beschikte dat u verkreeg op 15 februari 2007 en dat geldig was tot 14 februari 2012 (zie informatie in het administratieve dossier). Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging niet in cassatieberoep”*. Derhalve mag de Raad, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De Commissaris-generaal is echter tot de vaststelling gekomen dat dit geen nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

3.8. Verzoekster steunt haar huidige asielaanvraag namelijk volledig op de motieven die zij reeds aanhaalde bij haar eerste asielaanvraag, die als ongeloofwaardig werd beschouwd. De bestreden beslissing stelt: *“uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster verklaart dat “haar problemen nog steeds dezelfde zijn (verklaring DVZ d.d. 4 juli 2014). Het enige nieuwe element dat verzoekster aanhaalde is dat verzoekster van haar vader hoorde dat mannen nog steeds op zoek zijn naar haar echtgenoot Muhammad (verklaring DVZ d.d. 4 juli 2014). [Verzoekster] legt verder een proces-verbaal voor waarin Aj. en zijn broer worden beschuldigd van een moord” waarmee verzoekster wil aantonen “dat deze personen criminelen zijn (verklaring DVZ d.d. 4 juli 2014)”*.

3.9. Met betrekking tot het door verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag neergelegde nieuwe document, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt, namelijk het proces-verbaal over een moord die Aj. en zijn broer zouden hebben gepleegd, dient bovendien te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien staat op het proces-verbaal te lezen dat dit incident reeds plaatsvond op 28 maart 2013, in de loop van uw eerste asielprocedure, bijna twee maanden voor uw interview op het CGVS (24 mei 2013) en meer dan zes maanden voor de zitting bij de*

RvV (4 oktober 2013) terwijl u nooit eerder over dit incident repte. Verder is het opmerkelijk dat uw echtgenoot verklaarde dat het niet mogelijk was om een FIR (first information report) te laten registreren bij de politie omdat de broer van Aj. er officier was, maar dat het vervolgens wel mogelijk was dat ene Nad. As. een proces-verbaal kan laten opstellen waarin hij getuigt dat Aj. én zijn broer (de officier Has. Raz.) verantwoordelijk zijn voor een moord (CGVS gehoorverslag I. Mu. d.d. 24 mei 2013 p.4). Deze vaststellingen halen de bewijswaarde van dit document verder onderuit”.

Verzoekster voert geen concreet verweer tegen deze overwegingen en beperkt zich in wezen tot het louter volharden in het relaas, waarmee zij aldus niet vermag te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar uiteengezette vluchtmotieven.

Inzake de beweerde moeilijkheden als alleenstaande vrouw dient te worden vastgesteld dat verzoekster, zoals ook ter terechtzitting blijkt, uit een gegoede familie afkomstig is. Haar ouders, zo bevestigt ze ter terechtzitting, wonen nog steeds in Pakistan. Verzoekster verklaart ter terechtzitting dat ze geen contact meer heeft met haar echtgenoot sinds oktober 2013, doch er kan niet blijken dat zij officieel gescheiden is van haar echtgenoot en haar schoonouders zouden inmiddels naar Dubai zijn verhuisd. Verzoekster is dus geen alleenstaande vrouw nu ze omringd is door familie.

Verzoekster toont niet aan te voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

3.10. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

3.11. Verzoekster merkt op dat het terrorisme in Pakistan fel aan het oprukken is en de huidige situatie in Pakistan onveilig is voor haar en haar kinderen. Ze stelt dat het extremistische islamitische terrorisme zelfs gelinkt wordt aan de taliban en Al Qaeda en voegt aan het verzoekschrift een niet nader besproken document “*Punjab Assessment-2014*” en een reisadvies van de Nederlandse overheid van 24 juli 2014.

3.12. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat wat het reisadvies betreft van de dienst Buitenlandse Zaken van de Nederlandse overheid, kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Pakistan willen reizen en niet slaat op Pakistaanse staatsburgers.

Uit het arrest van de Raad van 14 oktober 2013, nr. 111 945, blijkt dat de commissaris-generaal reeds een analyse maakte van de veiligheidssituatie in het Noordwesten van Pakistan waaruit blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de extremistische elementen die in het land actief zijn. Verzoekster legt in het ene document een lijst neer van terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvonden begin 2014. In de COI toegevoegd aan de verweernota wordt bevestigd (*COI Focus Pakistan. Actuele veiligheidssituatie van 18 februari 2014*), wat ook kan blijken uit de informatie van verzoekster, dat de aanslagen doorgaans doelgericht van aard zijn en dat voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden: “*De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie wordt toegevoegd aan deze verweernota), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde*

informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar zij afkomstig bent. Gezien verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging".

Met de loutere stelling dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab ernstig is en de verwijzing naar "Punjab Assessment-2014", brengt verzoekster geen informatie bij waaruit kan blijken dat de conclusie in het arrest van de Raad van 14 oktober 2013, nr. 111 945, en de update gevoegd bij de nota niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, er wordt niet betwist dat de situatie in de provincie Punjab verontrustend en zorgwekkend is, doch hieruit kan geenszins blijken dat het geweld in Punjab actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster legt enkel één document neer maar argumenteert niet in dit verband, noch over het desgevallend niet voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.5. Er wordt geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. CASTELAIN,

toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter,

S. CASTELAIN

K. DECLERCK